

en lille By, Berkenbrück, et Par Timers Rejse herfra, i Overværelse af en Del indbudte Ingeniører. Da jeg nok kunde have Lyst til at være med ved den Affære, henvendte jeg mig i det danske Gesandtskabs Kontor, fordi jeg mente, at man der vilde være mig behjælpelig med at faa en Indbydelse. Men aldrig har jeg set et Par Øjne saa kuglerunde af Forbavselse som dem, der stirrede paa mig, da jeg rykkede frem med min Anmodning. Mennesket maatte formelig sætte sig paa en Stol for at faa Vejret igen. Han erindrede, sagde han, at man en Gang havde skaffet en tilrejsende Skuespillerinde ved det kongelige Teater Friplads i königliches Schauspielhaus og lettet nogle danske Videnskabsmænd Adgangen til Bibliotekets Haandskriftssamlinger, — men dette! En ældre Herre, der kom ind fra det tilstødende Værelse (det var vistnok Gesandten i højstegen Person) maalte mig med endnu større Forfærdelse og lod mig i faderlig Tone vide, at saadanne overordentlige Begunstigelser maatte man sandelig ikke vente i et fremmed Land, allermindst i Tyskland, hvor man overhovedet ikke var tilbøjelig til at begunstige Udlændinge. I hvert Fald maatte Gesandtskabet, før det kunde gøre noget for mig, konferere med Ministeriet hjemme, og jeg vilde derfor have at fremsende et skriftligt Andragende i to ligelydende Eksemplarer tilligemed Anbefalingsskrivelser og Attester fra de Under-